



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 34. Contrariis argumentis obviam itur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

dentur in spiritu. Unde hoc?

Respondet Georgius de Rhodéz disp. 1. de Euch. 3. sect. 1. §. 3. his verbis: "Hic mihi sanè, ut verum fatear, vix quidquam occurrit, quod dici posse putem. Non enim satisfaciis argumento, si dicas, habitus supernaturales non dare facilitatem, nec excludere habitus vitiorum, nec mortificare passiones: quia ut hoc verum sit, auxilia tamen gratiæ tam copiosa, quæ recipiuntur ex tanta frequentia Sacramenti, omnino debellarent omnes vitiorum habitus."

Respondeo ergo tria. Primum, multos sibi blandiri sæpè, dum existimant se immunes esse à peccatis mortalibus, quibus tamen pleni sunt. Secundum, illos minimam gratiæ partem accipere in Eucharistia; & aliunde per distractiones, & vitam tepidam obtinere illa auxilia gratiæ quæ, propter habitus malos intensissimos, illis prorsus inutilia sunt. Tertium, illos in peccatam tepiditatis insensibiles fieri ad divina, & propter contemptum levium peccatorum incidere in peccata gravia, per quæ Sacramento-rum omnis efficacia enervatur. Hactenus Theologus ille Societatis, certè non Rigorista. Cujus secunda ratio potius probat nullam, quam minimam ab ipsis gratiam recipi. Si enim vita tepida ipsorum obruit illa auxilia gratiæ, illaque inutilia reddit, profectò & impedit ne recipiantur, ne in vanum recipiantur. Prima ratio confirmat ea quæ dixi tomo illo. l. 1. c. 10. p. 1. cap. 23. Accedit etiam hinc omnibus doctrina Sanctorum cap. 35. & 36. proferenda.

CAPUT XXXIV.

Contrariis argumentis obviatur.

411 **O**bjicies 1^o. argumenta superiori capite deducta nimis probant, eum utique qui inde vorè accedit, in devotione veniali, peccare mortaliter. Tum quia indignè accedit, adedque iudicium sibi manducat & bibit. Tum quia sciens & volens effectum hujus Sacramenti totaliter impedit, sive illi obicem ponit. Vix autem concipi potest quòd aliquis effectum hujus Sacramenti sciens & volens in se totaliter impediatur, & mortaliter non peccet.

Respondeo negando antecedens. Quia licet hoc sensu iudicium sibi manducat & bibit, quòd se privet augmento gratiæ, adedque iudicium sibi manducat privationis augmenti gratiæ; sibi tamen non manducat iudicium eternæ condemnationis, sicut ille qui in statu peccati mortalis accedit. Nec mortaliter peccat, qui effectui Sacramenti obicem ponit peccati venialis, sed qui ei obicem ponit peccati mortalis. Quia peccatum veniale per se sive ex natura sua non est obex augmenti gratiæ (cum per se equè comparabile sit cum augmento gratiæ, quam cum gratia ipsa) sed ex institutione Christi, qui licet ad dignam fructuosamque Eucharistiæ perceptionem sub gravi peccato exigat immunitatem à mortali peccato; ob fragilitatem hominum solum sub veniali exigit immunitatem à veniali, devotionem impediens. Quomodo etiam solum sub veniali prohibet relationem Communionis ad finem venialiter malum, v. g. ad finem vanæ gloriæ, tamen sub mortali prohibeat relationem ipsius ad finem mortaliter malum.

Quamvis ergo peccati mortalis reus sit, quisquis Sacramentum frustrat effectum, per id quod per se est obex ipsius: secus si ipsum frustrat effectum, per id quod per se non est obex ipsius, sed solum est defectus dispositionis ex divina institutione sub veniali requisita in reverentiam hujus

Tom. III.

Sacramenti. Nec verò dubium, à Deo Sacramentum hoc sic institui potuisse, ut deficiente ejusmodi dispositione Sacramentum hoc non proderet ad gratiæ augmentum. Sic verò instituisse, probant argumenta superiori capite deducta.

Objicies 2^o. ægrotus tantò magis recurrere debet ad medicum, quantò magis se fenferit ægrotum. Frigidus etiam ac tepidus, tantò magis accedere debet ad ignem, quantò magis friget & aiget. At Christus in Eucharistia medicus noster est, ignis est. Omni ergo fructu non frustrat ægrotos ad se recurrentes, nec omni calore frigidus & tepidus ad se accedentes.

Respondeo totum esse verum, dummodò recursum & accessum ille cum debita fiat reverentia & devotione: sine qua si omnis ægrotus, tepidus & frigidus tantò magis Eucharistiæ suscipere deberet, quantò magis infirmus, tepidus & frigidus; tantò magis eam suscipere deberet, quantò magis peccator & indignus. Quod dixit quidem impius Lutherus, sed dicere non potest pius Catholicus.

Objicies 3^o. Concilium Tridentinum sess. 13. c. 7. explicans verba Apostoli, *probat autem seipsum homo*, probationem istam consistere declarat in eo quòd nullus sibi conscius mortalis peccati, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa sacramentali Confessione ad sacram Eucharistiæ accedere debeat. Igitur aliam probationem Tridentinum ad dignam fructuosamque Communionem non requirit nisi statum gratiæ.

Istud est præcipuum adversæ partis argumentum, sed ruinosum, & in præcipitium ducens: utpote super quo nescio quæ paradoxa, absurdaque confectaria nonnulli Casuistæ non superadificaverunt.

Primò namque Molina in *Instruct. Sacerd. c. 6. §. 1.* Confessarii (inquit) invitare debent peccatores quoscumque ad communicandum semel in hebdomada, à qua arcendus est nullus, quamlibet magnus peccator, dummodò se disponat. Imò ad id est exhortandus: neque enim peccata magna, neque in ea relapsus ipsos prohibere possunt. Item: si veniret ad me peccator, totus onustus peccatis, ipsumque viderem penitentem, seseque emendare proponentem, ipsi consulerem singulis Dominicis communicare. Et sequenti sabbatho, si rediret ad me cum totidem peccatis, ipsumque viderem contritum cum intentione se emendandi, adhuc magis animos ipsi adjicerem ad singulis hebdomadis communicandum. Et si per plures hebdomadas in eadem flagitia relaberetur, hortarer ipsum ad frequentem Communionem.

Secundò, qui ex humana fragilitate semel in mente labuntur in mortale peccatum, liberè communicare possunt bis aut ter in hebdomada; imò sæpius ratione occurrentis solemnitatis, indulgentiæ, &c. Marcus à S. Francisco in præfat. libri, cui titulus: *Aurifodina, sive Mine d'or, &c.*

Tertio, qui ex eadem fragilitate semel aut bis in hebdomada sedantur mortali crimine, possunt equidem semel in hebdomada communicare. Idem ibidem n. 15.

Quarto, Tridentinum sess. 13. c. 7. manifestè docet, ad dignam Communionem solum requiri statum gratiæ. Ibidem p. 4. c. 9. n. 13.

Quinto, satis probabile est, ne venialiter quidem peccare eum, qui conscius plurium peccatorum venialium, absque prævio de his dolore communicat, dummodò in his actu non complacat. Gobat de Sacram. tract. 4. casu 15. n. 217. referens Tannerum, Valentiam, Rhodéz, &c.

Sextò, ne quidem venialiter peccat in divini-
mum Sacramentum, qui illud accipit cum voluntaria distractione Joannes Sancius in select. disput. 23.

R 2

- 428 Septimò, præmissâ Confessione, Sacerdos celebrare, & Laicus communicare licitè potest post habitam eo die copulam carnalem, vel pollutionem voluntariam, sive secum, sive cum compliçe, sive per fornicationem, sive per adulterium, sive per peccatum contra naturam, seu quocumque alio modo. Mascarenhas de Sacram. tr. 4. disp. 5. n. 284.
- 429 Octavò, consulendum est proximè dictis, ipso die voluntariæ pollutionis, fornicationis, adulterii, &c. ad sacram mensam accedere, dummodò doceant, & confiteantur. Idem ibidem n. 285.
- 430 Nonò, Communio multò magis consulenda est conjugatis, ipso die copulæ habitæ causâ voluptatis. Joannes Sancius loco citato.
- 431 Decimò, extra culpam est quisquis Eucharistiam sumit, sibi non conscius peccati mortalis. Sefimafonus Auctor questionis: *an melius sit frequentius, quam rarius communicare.* Contra quem Arnaldus librum scripsit de frequenti Communione.
- 432 Undecimò, etiam illi qui sui ipsorum amore tument, ac sæculo prodigiosum in modum addicti sunt, quamlibet implicati mortalibus delictis, dummodò prius confiteantur, laudabiliter communicant octavo quolibet die. Idem ibidem, ad id eas proferens rationes, quæ vel nihil probant, vel probant ipsos, præmissâ Confessione, laudabiliter communicare quotidie.
- 433 Nonnullas quidem ex allatis propositionibus negat nositer Marcus à S. Francisco Carmelita exalceatus in Aurifodina sua. Sed in ea p. 3. c. 4. & p. 4. c. 9. ea tradit principia, ex quibus consequi videntur. Idem censet de peritque aliis, qui tria cum ipso principia sequentia tradunt. 1^o. quòd ordinariè facili sit conversio peccatorum, quamlibet grandium, frequenter, & citò in eadem gravia relabentium, nec multò eget tempore, vel labore, nec laboriosis penitentiar operibus. 2^o. quòd sine illis Confessariis ordinariè credere debeat delicti peccatoribus, etiam consuetudinariis, se contritos asserentibus, ipsosque statim absolvere, nisi manifesta ratio, distincta à frequentia, cito, & facili illo relapsu, appareat in contrarium. 3^o. quòd ad dignam fructuosamque Communionem solummodò requiratur status gratiæ. Si enim hæc vera sunt, omnes allatæ propositiones suapte sponte fluunt. Si enim ad dignam fructuosamque Communionem status gratiæ sufficit, & hic, non præmissis penitentiar operibus, à delictis peccatoribus tam citò & facile obtineri queat: igitur non obstante quotidiano in eadem gravia relapsu, quotidie absolvi poterunt, postque confessionem & absolutionem, dignè & fructuosè, nedum semel in hebdomada, sed & quotidie communicare.
- 434 Ad objectionem itaque respondeo 1^o. nihil probare, quia nimium probat, secundum allata principia Auctorum illius. Qui enim statuunt principium illud: in conscio peccati mortalis à Tridentino non requirit nisi reconciliationem cum Deo, per confessionem, ordinariè statuunt & primum ac secundum principium n. præcedenti expontum. Quibus suppositis ex objectione consequuntur omnes propositiones à n. 423. ad 433. enarratæ.
- 435 Respondeo 2^o. negando antecedens. Valdè enim differunt duæ istæ propositiones. Prima, *ea probatio necessaria est, ut nullus, sibi conscius mortalis peccati, absque præmissâ sacramentali Confessione ad sacram Eucharistiam accedere debeat.* Secunda, *ea probatio sufficit, vel unice consistit in hoc quòd nullus sibi conscius, &c.* Primum quidem asserit Tridentinum; sed non secundum. Neque secundum magis inferri potest ex primo, quam inferri queat: ergo, secundum Tridentinum, quilibet peccator, quamlibet magnus, quamlibet consuetudinarius, & recidivus, statim atque confessus fuerit, ad sacram Communionem dignè & fructuosè accedere potest. Quo dato sequentur omnes propositiones supradictæ. Unde Perlinus è Soc. Jesu Theologiæ olim Coloniarum Professor, sacri convivii dist. 2. c. 6. inanem ostendit objectionem illam ex Tridentino, dicens: *Neque Tridentinum aliter sensit capite illo 7. fest. 13. ubi haudquaquam invenies quod adversarij putant, dignè communicare illum, qui absque lethali communitas. Quòd si dixerint, aperitè legi: cum asserat, communicare indignè, qui lethali adstrictus scelere communicas: hinc enim rectè colligitur (à contrario) dignè communicare, qui ab illo immunis communicat. Respondemus esse falli, & male colligere. Malum namque ex quolibet defectu; bonum ex integra causa, ut omnes sciunt.*
- Noster quoque Lumbicus in observat. Theol. 436 circa propositiones ab Innoc. XI. damnatas n. 503. rectè observat, Tridentinum loco citato solum determinasse controversiam quæ tunc erat: an utique, datâ cupiâ Confessarij, necessariò præmittenda foret Confessio? an sufficeret contritio? An verò, præter contritionem & Confessionem, ultra requiretur alia dispositio devotionis & reverentiæ, atque immunitatis ab affectu ad venialia peccata? tunc controversiam non fuisse, nec Tridentinum ex professo determinasse, nisi quatenus (in favorem asseritionis nostræ) requisivit præparationem cum magna reverentiâ & sanctitate.
- Obijcies 4^o. communicare est manducare. Ad 437 manducandum autem fructuosè nihil amplius requiritur, quam usus vitæ: igitur ad communicandum non requiritur nisi usus gratiæ, quæ est vita spiritualis animæ.
- Respondeo argumentum istud non infirmare, sed firmare doctrinam cap. 33. utpote quo conficitur ad fructuosam Communionem requiri usum vitæ spiritualis, qui usus est charitas vel devotio actualis vel virtualis, sine qua alimentum istud spirituale non proficere, experientia probat. Sine ea proinde cavendum à Communionem, sicut infirmis & convalescentibus cavendum à nimia nutritione. *Impura namque corpora, quæ magis nutris, eò magis lædi, ut habet Medicorum aphorismus.* Argumentum autem nimis nutritionis in convalescente, est quòd alimentum ipsi non proficit. Quòd dum Medicus perspicit, alimentum nimis validum (quale est Eucharisticum) nimis proinde nutriens ipsi subtrahere debet.

CAPUT XXXV.

Decipiuntur multi & valdè multi Christiani, etiam Sacerdotes & Religiosi, qui ex eo quòd abstineant à peccatis mortalibus grossis & visibilibus, existimant se dispositos ad dignam fructuosamque Communionem, cum non sint.

Probatur 1^o. quia multi & valdè multi Christiani, etiam Sacerdotes & Religiosi, venialia peccata cavere, & emendare parùm vel nihil curant, imò valdè negligunt. At is valdè timendum est, ne extra statum gratiæ sint, prout ex Scriptura, & dictis Sanctorum ostendi to. 1. l. 10. p. 3. c. 22. à n. 192. ad 205. quippe versantur in proximo periculo peccati mortalis, valdè negligenter faciunt opus Dei, sunt tepidi illi (de quibus Apoc. 3.) quos Deus incipit evomere ex ore suo, peccant graviter contra primum maximumque præceptum, sicut & contra præceptum cum timore & tremore operandi salutem suam, contra præceptum quoque vigilandi omni tempore, necnon contra præceptum, quo Christiani omnes, maxime Ecclesiastici & Religiosi, sub gravi obligatione tenentur seridè quotidie ad perfectionem